

SCARLETT ST. CLAIR

NIETS IS ZEKER. BEHALVE DE
BÉLOFTE VAN OORLOG.

a
TOUCH
of
MALICE

HADES x PERSEPHONE

SCARLETT ST. CLAIR

A touch of malice

HADES x PERSEPHONE-SERIE

DEEL 3

Vertaling Ed van Eeden

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Aan de beste papa van de hele wijde wereld,

Voordat je stierf, kon ik je vertellen over allerlei verbazingwekkende dingen die voor mij gebeurden. We waren aan het facetimen en jij glimlachte en zei: 'Ik ben zo trots.' Niet lang daarna zou je positief testen op COVID-19. Ik zal altijd dankbaar zijn voor dat laatste gesprek van ons. Ik herinner me dat jij je niet goed voelde, en ik wilde je niet te lang ophouden, maar ik wilde wel dat je wist dat ik van je hield – en dat was ons hele gesprek. Ik mis je, ik hou van je – keer op keer.

De volgende ochtend stortte je in en ging je aan de beademing.

Toen ik je in het ziekenhuis zag, wist ik dat dit het afscheid was. Je worstelde en toch, toen ik je hand pakte, opende jij je mooie ogen en glimlachte naar me. De volgende keer dat ik je zag, haalde ik je as op.

Ik zou alles geven om jou weer te knuffelen, om je stem en je lach te horen. Om uit het niets een grappig appje te ontvangen, om over je kale hoofd te wrijven en op je schouder te leunen, maar ik weet dat je nog steeds bij me bent en dat je zo trots bent.

Ik heb mijn doorzettingsvermogen te danken aan jou – de persoon die altijd geloofde in wat iedereen voor onmogelijk hield.

RUST IN VREDE

Freddie Lee Nixon

23 december 1948 – 27 november 2020

WAARSCHUWING OVER DE INHOUD

Dit boek bevat scènes die verwijzen naar zelfmoord en scènes die seksueel geweld bevatten.

Als jij of iemand die je kent zelfmoord overweegt, bel dan de Hulplijn 113 Zelfmoordpreventie via 0800-0113 of kijk online op www.113.nl. Voor België: bel 1813 of kijk online op www.zelfmoord1813.be, waar je ook via de chat hulp kunt krijgen.

Ben je een overlever? Heb je hulp of ondersteuning nodig?

Bel dan de Hulplijn Seksueel Misbruik. Voor Nederland: 0900 9999 001 (website: www.slachtofferhulp.nl). Voor België: 1712 (website: www.1712.be).

Of het Centrum Seksueel Geweld: 0800-0188 (website: www.centrumseksueelgeweld.nl). Voor België: zsg.belgium.be.

Worstel alsjeblieft niet in stilte. Er zijn mensen die om je geven. Je vrienden en familie geven om je. Ik geef om je.

DEEL I

'Ik wil gaan spreken van gedaanten die in nieuwe werden veranderd. Goden, leen mijn werk uw adem, want ook u deed mee aan die veranderingen. Leidt ononderbroken mijn lied vanaf het eerste werelduur tot aan mijn tijd.'

OVIDIUS, METAMORPHOSEN

I

Een vleugje kwelling

Ruwe handen deden haar benen uit elkaar en gleden over haar dijen, lippen volgden – er gleed een lichte druk over haar huid. Half slapend kromde Persephone zich tegen de aanraking, boeien beten in haar polsen en enkels. Verward trok ze eraan in een poging haar handen en voeten te bevrijden, maar ze merkte dat het niet hielp. Er was iets aan de hand, dit onvermogen om te bewegen, weerstand te bieden, te vechten: het liet haar hart op hol slaan en het bloed kloppen in haar keel en haar hoofd.

‘Zo mooi.’ De woorden waren een fluistering tegen haar huid en Persephone verstijfde.

Die stem.

Ze kende die stem.

Ze had de eigenaar ervan ooit als een vriend beschouwd, en nu was hij een vijand.

‘Pirithous.’

Zijn naam gleed tussen haar tanden vandaan, vol woede en angst en walging. Hij was de halfgod die haar had gestalkt en van de Akropolis had ontvoerd.

‘Sst,’ fluisterde hij. Zijn tong, nat en koud, glibberde tegen haar huid.

Er scheurde een kreet los uit haar keel. Ze drukte haar dijen tegen elkaar en draaide zich om tegen de vreemde aanraking die over haar huid spookte.

‘Vertel me wat hij doet dat jij lekker vindt,’ fluisterde hij, terwijl hij haar oor likte en met zijn hand steeds dichterbij haar kern schaatste. ‘Ik kan het beter.’

Persephones ogen vlogen open toen ze rechtop ging zitten en scherp inademde. Haar borst deed pijn en haar ademhaling ging hortend, alsof ze zojuist door de Onderwereld was gerend met een schim op haar hielen. Het duurde even voordat haar ogen zich aanpasten en ze beseftte dat ze in het bed van Hades lag. Zijden lakens plakten aan haar vochtige huid, vuur brandde oranje in de haard tegenover hen, en naast haar was de God van de Doden zelf. Zijn energie, donker en elektrisch, laadde de lucht op, maakte die zwaar en tastbaar.

‘Gaat het goed met je?’ vroeg Hades.

Zijn stem was helder, zacht – een rustgevende grondtoon die ze in zich op wilde nemen. Ze keek hem aan. Hij lag op zijn zij, zijn ontblote huid werd beschenen door het licht van het vuur. Zijn ogen glansden zwart, zijn donkere haar hing over de lakens als golven in een zee zonder sterren. Uren eerder had ze die haren tussen haar vingers geklemd terwijl ze hem lang, traag en ademloos bereed.

Ze slikte, haar tong voelde gezwollen.

Dit was niet de eerste keer dat ze deze nachtmerrie had. En het was ook niet de eerste keer dat ze bij het wakker worden zag dat Hades naar haar keek.

‘Je hebt niet geslapen,’ zei ze.

‘Nee,’ antwoordde hij, waarna hij naast haar rechtop ging zitten, zijn hand uitstak en haar wang streelde. Zijn aanraking joeg een rilling over haar ruggengraat, recht naar haar ziel. ‘Vertel het me.’

Als hij sprak, was het alsof zijn stem magie was, een spreuk die woorden uit haar mond haalde, zelfs als die in haar keel stokten.

‘Ik droomde weer van Pirithous.’

Hades’ hand viel van haar wang en Persephone herkende de uitdrukking op zijn gezicht, het geweld in zijn eindeloze ogen. Ze voelde zich schuldig,

omdat ze een deel van hem had blootgelegd waarvoor hij zo hard werkte om het te beheersen.

Pirithous achtervolgde Hades net zo erg als haar.

‘Hij kwetst jou, zelfs in je slaap.’ Hades fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik ben die dag tekortgeschoten tegenover jou.’

‘Hoe had jij kunnen weten dat hij me zou ontvoeren?’

‘Ik had het moeten weten.’

Dat was natuurlijk niet mogelijk. Al had Hades wel gezegd dat juist dit de reden was geweest waarom hij Zofie als haar beschermer had aange-
wezen. Maar de aegis had tijdens de ontvoering aan de buitenkant van de Akropolis gepatrouilleerd. Ze had ook niets bijzonders gemerkt, omdat Pirithous door een ondergrondse tunnel naar buiten was gegaan.

Persephone huiverde toen ze eraan terugdacht hoe ze zonder iets te vermoeden de hulp van de halfgod had geaccepteerd om aan de Akropolis te ontsnappen. Terwijl hij van plan was haar te ontvoeren.

Ze zou nooit meer iemand blindelings vertrouwen.

‘Je bent niet alziend, Hades,’ probeerde Persephone hem te kalmeren.

In de dagen na haar redding uit Pirithous’ huis was Hades in een donkere stemming geweest. Dat was uitgemond in een poging om Zofie te straffen door haar te ontheffen van haar taken als aegis, iets wat Persephone had verhinderd.

Maar zelfs nadat Persephone het decreet van Hades had tegengehouden, had de Amazone ruzie met haar gemaakt.

‘Dit is mijn schaamte, die moet ik dragen.’

De woorden van de aegis hadden Persephone gefrustreerd.

‘Er is geen schaamte. Je deed gewoon je werk. Jij lijkt te denken dat jouw rol als mijn aegis hier ter discussie staat. Dat is niet zo.’

Zofie had grote ogen opgezet toen ze onzeker van Persephone naar Hades keek. Toen gaf ze toe en boog diep.

‘Zoals u wilt, vrouwe.’

Na afloop had Persephone zich tot Hades gewend. *‘Ik verwacht dat je mij*

op de hoogte brengt voordat je iemand ontslaat die ik onder mijn hoede heb.'

Hades' wenkbrauwen gingen omhoog, zijn lippen trilden en hij wierp tegen: *'Ik heb haar aangenomen.'*

'Ik ben blij dat je dat ter sprake brengt,' had ze gezegd. *'De volgende keer dat je besluit dat ik personeel nodig heb, verwacht ik ook dat je mij meeneemt in de besluitvorming.'*

'Natuurlijk, schat. Hoe wil je dat ik mijn excuses aanbied?'

De rest van de avond hadden ze in bed doorgebracht. Maar zelfs toen hij met haar vrijde, wist ze dat hij ermee worstelde, net zoals ze wist dat hij nu worstelde.

'Je hebt gelijk,' antwoordde Hades. 'Misschien moet ik dan Helios straffen.'

Ze wierp hem een wrange blik toe. Hades had al eerder opmerkingen gemaakt over de God van de Zon. Het was duidelijk dat die twee niet veel van elkaar moesten hebben.

'Zou jij je daardoor beter voelen?'

'Nee, maar het zou leuk zijn,' antwoordde Hades. Zijn stem weersprak zijn woorden, want die klonk eerder onheilspellend dan opgewonden.

Persephone was zich terdege bewust van Hades' neiging tot geweld, en zijn eerdere opmerking over straf herinnerde haar aan de belofte die hij haar had gedaan nadat ze was gered: *als jij Pirithous martelt, wil ik meedoen.* Ze wist dat Hades die nacht naar Tartarus was gegaan om de halfgod te kwellen, en ze wist ook dat hij sindsdien vaker was gegaan, maar ze had nooit gevraagd om hem te mogen vergezellen.

Maar nu vroeg ze zich af of dat er de reden van was dat Pirithous door haar dromen spookte. Als ze hem zou zien in Tartarus – bebloed, gebroken, gemarteld – zou dat misschien een einde maken aan deze nachtmerries.

Ze keek Hades nog eens aan en gaf haar bevel. 'Ik wil hem zien.'

Hades' gezichtsuitdrukking veranderde niet, maar ze dacht dat ze zijn emoties op dat moment kon voelen: woede, schuld en angst, maar geen angst omdat ze haar aanvaller onder ogen zou komen, maar omdat ze mee

zou gaan naar Tartarus. Ze wist dat hij diep vanbinnen bang was om haar die kant van hem te laten zien, dat hij bang was voor wat ze zou denken. En toch zou hij het haar niet weigeren.

‘Zoals je wilt, schat.’

Persephone en Hades manifesteerden zich in Tartarus, in een raamloze, witte kamer die zo helder was dat het pijn deed. Terwijl haar ogen zich aanpasten, gingen ze wijder open, vastgeklonken aan de plek waar Pirithous op een stoel in het midden van de kamer vastgebonden zat. Het was weken geleden dat ze de halfgod had gezien. Hij leek te slapen, met zijn kin rustend op zijn borst, zijn ogen dicht. Ze had ooit gedacht dat hij knap was, maar nu waren die scherpe jukbeenderen hol, zijn gezicht bleek en grauw.

En die geur.

Het was niet echt verval, maar zuur en scherp, en het brandde in haar neus.

Haar maag trilde en verzuurde bij zijn aanblik.

‘Is hij dood?’ Ze kon haar stem niet harder laten klinken dan een fluistering, voor het geval het niet zo was, want ze was er niet klaar voor om zijn ogen te zien. Ze wist dat ze een vreemde vraag stelde, gezien het feit dat ze in Tartarus stonden, in de Onderwereld. Maar Persephone was zich bewust van Hades’ favoriete martelmethode en wist dat hij het leven alleen gaf om het uit te roeien door een reeks schrijnende straffen.

‘Hij ademt als ik het zeg,’ antwoordde Hades.

Persephone reageerde niet meteen. In plaats daarvan liep ze naar de ziel toe en bleef een paar meter bij hem vandaan staan. Van dichtbij zag hij eruit als een wassen beeld dat te zacht was geworden door de hitte, verslapt en ingezakt. Toch was hij tastbaar en maar al te echt.

Voordat ze de Onderwereld had bezocht, dacht Persephone dat zielen schaduwen waren – schaduwen van zichzelf – maar in plaats daarvan waren ze lichamelijk, net zo stoffelijk als de dag dat ze gestorven waren. Ook al

was dat niet altijd zo geweest. Ooit hadden de zielen van Hades' rijk onder zijn heerschappij een saai en druk bestaan geleid.

Hades had nooit bevestigd wat hem van gedachten had doen veranderen, waarom hij had besloten om zowel de Onderwereld als de zielen kleur en de illusie van leven te geven. Hij had vaak gezegd dat de Onderwereld zich alleen maar ontwikkelde, net zoals de Bovenwereld dat deed, maar Persephone kende Hades. Hij had een geweten en hij had spijt van zijn begintijd als Koning van de Onderwereld. Hij had die veranderingen doorgevoerd als een vorm van vriendelijkheid, als een manier om boete te doen.

Desondanks zou hij zichzelf nooit vergeven voor zijn verleden, en het deed haar pijn om dat te weten.

'Helpt het?' vroeg ze aan Hades, onzeker of ze een antwoord wilde. 'De marteling?'

Ze keek naar de god, die nog steeds stond waar ze zich hadden gemanifesteerd. Met zijn losse haren en zijn zichtbare hoorns zag hij er donker, mooi en gewelddadig uit. Ze kon zich niet voorstellen wat het met hem deed om hier te zijn, maar ze herinnerde zich de blik op zijn gezicht toen hij haar in de schuilplaats van Pirithous had gevonden. Ze had zijn woede nog nooit op zo'n manier naar buiten zien komen; nog nooit had ze hem zo geschokt en gebroken gezien.

'Dat kan ik niet zeggen.'

'Waarom doe je het dan?' Ze liep om Pirithous heen, bleef achter hem staan en keek Hades aan.

'Controle,' antwoordde Hades.

Persephone had Hades' behoefte aan controle niet altijd begrepen, maar in de maanden nadat ze elkaar hadden ontmoet, begon ze er juist zelf naar te verlangen. Ze wist wat het was om een gevangene te zijn, om machteloos te zijn, om gevangen te zitten tussen twee afschuwelijke keuzes – en toch verkeerd te kiezen.

'Ik wil controle,' fluisterde ze.

Hades staarde haar een hartslag lang aan en stak toen zijn hand uit.

‘Ik zal je helpen dat op te eisen.’

Zijn stem klonk als een vergerommel tussen hen in en verwarmde haar borst. Ze ging weer naar hem toe en hij trok haar dicht tegen zich aan.

Plotseling haalde Pirithous adem. Persephones hart sloeg op hol toen ze hem in beweging zag komen. Zijn hoofd wiegde heen en weer en zijn ogen gingen knipperend open, slaperig en verward.

Weer sneed die angst om zijn blik te ondergaan door haar heen en ze trilde vanbinnen. Hades drukte zijn arm even geruststellend om haar middel, alsof hij haar eraan wilde herinneren dat ze veilig was. Hij boog zijn hoofd naar haar toe. Zijn adem plaagde haar oor.

‘Weet je nog hoe ik je geleerd heb om je magie op te roepen?’

Hij had het over die keer dat ze in haar stukje bos waren geweest, nadat Apollo van Hades een gunst had losgekregen en van Persephone de belofte dat ze niet over hem zou schrijven. Ze had troost gezocht tussen de bomen en de bloemen, maar vond alleen teleurstelling toen het haar niet lukte om leven te brengen in de uitgedroogde grond. Toen was Hades naar haar toe gekomen, zoals een van de schaduwen die hij met zijn wil kon laten bewegen. Hij had haar geholpen om haar magie op te roepen en de grond te genezen. Daarbij was hij verleidelijk geweest in zijn instructies en had hij een vuur ontstoken waar hij haar maar aanraakte.

Haar lichaam tintelde geprikkeld bij die gedachte en haar antwoord gleed als vanzelf tussen haar tanden vandaan.

‘Ja.’

‘Sluit je ogen,’ instrueerde hij, waarbij zijn lippen over haar nek gleden.

‘Persephone?’ Pirithous’ stem was hees.

Ze kneep haar ogen strakker dicht en concentreerde zich alleen op de aanraking van Hades.

‘Wat voel je?’ Zijn hand gleed langs haar schouder omlaag, de vingers van zijn andere hand bleven stevig om haar middel, bezitterig gespreid.

Die vraag was niet zo gemakkelijk – ze voelde veel dingen. Voor Hades:

passie en opwinding. Voor Pirithous: woede en angst, verdriet en verraad. Het was een draaikolk, een donkere afgrond zonder einde. En toen zei de halfgod haar naam weer.

‘Persephone, alsjeblieft. Het spijt me.’

Zijn woorden raakten haar, een lans tegen haar borst. Toen ze begon te praten, opende ze haar ogen.

‘Gewelddadig.’

‘Concentreer je daarop,’ instrueerde Hades. Zijn hand drukte op haar buik, de vingers van zijn andere hand verstrengelden zich met de hare.

Pirithous bleef op zijn metalen stoel zitten, vastgebonden en wat gelig van kleur. De ogen die ze zo gevreesd had, staarden nu terug, waterig en bang.

Ze waren van plaats gewisseld, besepte ze. Dat was het moment waarop ze aarzelde en zich afvroeg of ze hem pijn kon doen. Toen sprak Hades.

‘Voed het.’

Hun vingers bleven in elkaar gevlochten. Intussen voelde ze dat er zich kracht verzamelde in haar handpalm, een energie die haar huid verschroeide.

‘Waar wil je hem pijn doen?’ vroeg Hades.

‘Dit ben jij niet,’ zei Pirithous. ‘Ik ken je. Ik heb jou gezien!’

Er begon een gebrul in haar oren en haar ogen brandden. De kracht in haar werd een hitte die ze nauwelijks kon bevatten.

Hij had vreemde cadeaus voor haar achtergelaten, haar gestalkt, foto’s van haar gemaakt in een ruimte die veilig had moeten zijn. Hij had haar gevoel van veiligheid weggenomen, zelfs in haar slaap.

‘Hij wilde zijn pik als wapen gebruiken,’ zei ze. ‘En ik wil dat die brandt.’

‘Nee! Alsjeblieft, Persephone. Persephone!’

‘Laat hem dan branden.’

De energie die zich in haar hand verzamelde was elektrisch, en terwijl haar vingers uit die van Hades gleden, stelde ze zich voor dat de magie die zich daar verzamelde in een eindeloze, lava-hete stroom naar Pirithous

schoot.

‘Dit is niet –’

Pirithous’ woorden stokten toen de magie wortel schoot. Er was geen uiterlijke aanwijzing dat er iets mis met hem was – er kwamen geen vlammen omhoog uit zijn kruis – maar het was duidelijk dat hij haar magie voelde. Zijn voeten groeven zich in de grond, hij zette zich schrap in zijn boeien, zijn tanden waren op elkaar geklemd en de aderen in zijn hoofd en nek zwollen op.

Toch wist hij tussen zijn knarsende tanden door te zeggen: ‘Dit ben jij niet.’

‘Ik weet niet zeker wie jij denkt dat ik ben,’ zei ze. ‘Maar laat me duidelijk zijn, ik ben Persephone, de toekomstige Koningin van de Onderwereld, de heerseres van jouw lot. Je zult mijn aanwezigheid gaan vrezen.’

Er droop karmozijnrood uit Pirithous’ neus en mond, zijn borstkas ging snel op en neer, maar hij zei niets meer.

‘Hoelang blijft hij zo?’ vroeg Persephone. Ze zag hoe Pirithous’ lichaam zich bleef krommen en aanspannen tegen de pijn. Zijn ogen puilden uit hun kassen en over zijn hele huid brak glanzend zweet uit, waardoor hij er groen uitzag.

‘Totdat hij sterft,’ antwoordde Hades eenvoudig, terwijl hij met een uitdrukking van desinteresse toekeek.

Ze schrok niet terug, voelde niets, vroeg niet om weg te gaan, totdat Pirithous weer stil en slap was. Ze dacht na over haar eerdere vraag aan Hades: *helpt het?* Na dit alles had ze geen antwoord, alleen de wetenschap dat een deel van haar was verwelkt en dat, als ze dit genoeg deed, de rest van haar zou wegwijnen.

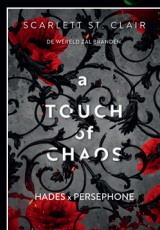
'ER IS NIETS WAT IK NIET VOOR JE ZOU OPOFFEREN.'

Persephone en Hades zijn verloofd, maar niet iedereen is daar even blij mee... Persephones moeder Demeter doet er alles aan om het geluk van de verloofden te dwarsbomen en roept een sneeuwstorm af over heel Nieuw-Griekenland. Ze zal de Bovenwereld net zo lang teisteren met kou totdat de verloving verbroken wordt. Wanneer de Olympiërs tussenbeide komen, ligt Persephones toekomst in de handen van de goden, van wie ze zich eigenlijk had afgewend. Staan zij toe dat zij met de God van de Onderwereld trouwt en de oorlog verklaart aan haar moeder óf verbieden ze het huwelijk en keren ze zich tegen Hades? Eén ding weet Persephone zeker: er zal hoe dan ook oorlog volgen.

SCARLETT ST. CLAIR is de *USA Today*-bestsellerauteur van onder andere de Hades x Persephone- en Adrian x Isolde-saga's. Ze is dol op Griekse mythologie, moordmysteries en het hiernamaals.

Z&K

Lees ook in de Hades x Persephone-serie:

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 9789020550696 NUR 334

9 789020 550696 >